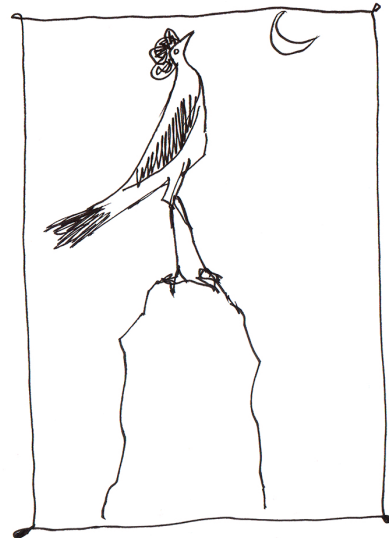

نازادی

پهزا به راهنی
له فارسییه وه: فه رامه رز ناغابه یگی
(یه زد)

دانه پرن قهت له زمان.
بین و گشتیان له بهرم سوژده بهرن؛
به چه م و دهست و دلی پاک و به زاران.
له هه موو کاتیکی شهودا،
له هه موو مه نزل و شاران.»

خه نجه ریکی خسته ناو دهستم و
ئاوای پین وتم:
هه پۆ بۆ دهوری مه یان گه وره یی شار
دلی شه وره نگی که سانیک
که به بیر نه منه وه ناژین
له به ریان (۲) بیته دهر و
بیخه ره بهر با.
بنه پینه و بلن بهو بایه که وا بالی له به رزان
ده خشن:
«که به ره و تاریکیان پراو بنی تیگرا!»

خه نجه ریکی خسته ناو دهستم وه
جا له ریگاو به ره و دهشت بوومه وه
هر له ویوه ش پوو به ره و شار.

من ده که م ته فروتوونا هر که سی نه یین له دلا
نه خشن له نه و.

په راویزه کان:
۱. زاوله: زاروک، منال.
۲. بهر: سنگ.

سه رچاوه:
براهنی، رضا (۱۳۴۱)، آهوان باغ، منتخب
اشعار رضا براهنی، تهران، چاپخانه ی سپهر.

خه نجه ریکی خسته ناو دهستم و
ئاوای پین وتم:
«تۆ له ریگاو به ره و دهشت تیپه ره،
پوو به ره و شار به وه، پاشان تۆ له دهشترا
دلی هر که س که له نه خشم بین به ره، ته فروتوونای که .
پاکه هر مائیکه وه
به هه موو پیاو و ژن و زاوله یی (۱) شار پاکه یه نه:
که له بوولیله وه
تا پرچی ده پیچیته وه خۆر
ناوی پر شوقی نه من